

ΤΟ ΑΞΤΥ

ΕΤΟΣ Β

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ 81

15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΕΘΦΟΡΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 15

Ἡ συνδρομὴ ἑτησια καὶ προπληρωτα διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Παισαϊῶ δραχμᾶς 12, διὰ τὰς Ἐπισημίας δραχμᾶς 15 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχμᾶς 20.
Ἑλληνικαὶ καὶ ἰσοποιήσεις καταχωρίζονται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα πρὸς 50 λεπτά ὁ στίχος

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1887

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

Μελίται

Η ΚΑΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἐ Ὁ Ἰησοῦς καθήμενος πλησίον ἐνός παραθύρου τοῦ σκηνοφειρίνου οὐρανοῦ περετῆρει κάτω τὸν κόσμον· ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀπετυποῦτο βαθεῖα μελαγχολία, διότι διανοοῖτο ὅτι δὲν ἤξιζε τὸν κόπον ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἀφ' οὗ ἔμαρτο νὰ καταστήσωσιν οἱ ἄνθρωποι ὅπως κατήντησαν.

Τὰ βλέμματά του προσήλυντο πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ ἐπιφανοῦ ἐκεῖνου, τοῦ ὁποίου ἡ ὠραία γλῶσσα, ὡς ἡ περιστερὰ τὸ πάλαι ἔφερε τὸν θαλὸν τῆς ἐλαίας εἰς τὸν Νῶε, παρουσίασεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῶν ἡδέων φθόγγων τῆς τᾶ θεῖα αὐτοῦ διδάγματα.

— Μόνον ἂν ἀποθάνω ἄλλην μίαν φοράν εἶνε δυνατόν νὰ σωθῇ ἡ δυστυχὴς αὐτὴ χώρα, ἐπιθύρισε.

Καὶ ἤδη εἰς τὸ βλέμμα του ἐξωγραφεῖτο ἡ θεῖα λάμψις τῆς θυσίας καὶ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του περιέπτατο ὁ ἀκάνθινος τοῦ μαρτυρίου στέφανος.

Ἐταράχθη ἐπὶ στιγμὴν ἡ αἰωνία τῶν αἰθέρων ἡρεμία, ἔβρουε ἀοράτων πτερύγων ἠκούσθη, καὶ ὁ Ἰησοῦς κατήλθε πρὸς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἣτις ἄλλοτε εἶχεν ἰδρῦσει βωμὸν ὡς Ἐπισημῶν Θεῶν, ὡσεὶ προησθάνετο ὅτι θὰ ἔλθῃ ποτὲ ἐπισημὴ καθ' ἣν παραδεδομένη εἰς τὴν λατρείαν τῆς ψήφου καὶ τῶν χρυσῶν εἰδώλων δὲν θὰ γνωρίζῃ Θεόν.

Ἐπειδὴ παρὰ τὰς Ἀθήνας δὲν ὑπάρχει ὄρος τῶν ἐλαιῶν ὁ Ἰησοῦς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐγγὺς αὐτῶν δάσος τῶν ἐλαιῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἔλαιον ὡς γνωστὸν ἀντὶ νὰ καίῃ παννύχιον μὲ εὐλαβὲς φῶς κανδύλας πρὸ τῆς εἰκόνος του, καταναλίσκεται εἰς γαργαλιστικὰς σαλάτας ὑπὸ ἱερέων, ἱερομονάχων καὶ μοναχῶν.

Ἐκεῖ, ἐν ᾧ ἐκαθέσθη πλησίον βουακίου κελαρύζοντος διὰ μέσου τῆς πρασίνης χλόης, καὶ ἐσκέπτετο πῶς νὰ θύσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων, εἶδεν ἐφημερίδα τινὰ, καὶ λαβὼν ἀνέγνω καὶ ἔγνω ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔχει παραλυτικὸν τέκνον, ὀνόματι ἰσοζύγιον, τὸ ὁποῖον κατακείται ἐπὶ κρᾶθότου, παρὰ τὴν κολυμβήθραν τὴν ἐπιλεγομένην τῶν φόρων, καὶ συρόμενον ἐνίοτε εἰς ἄλλην τινὰ κολυμβήθραν τὴν ἐπιλεγομένην τῶν οἰκονομιῶν.

— Ἀναστήσω αὐτὸ καὶ δοξαστήσομαι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλ' ἤδη ἡ φήμη προέδραμεν αὐτοῦ καὶ ἡ πόλις ἦτο ἀνάστατος.

Ὁ Μακράκης ἐννοῶν πλέον ὅτι ἦτο ἀχριστος εἰς τὸν κόσμον ἀφ' οὗ ὁ Χριστὸς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ περὶ ἑαυτοῦ πόσας φύσεις εἶχεν, ἔκλεισε τὸ στόμα του καὶ δὲν ἔβγαλε λόγον καὶ ἀπέθανε τὸν δι' ἀλογίας θάνατον.

Οἱ ἐπίσκοποι καὶ ἀρχιεπίσκοποι ἀνάτοροι καὶ περὶ τρωμοὶ ἔπινον ὄξος ἀρεταίνων — εἰ καὶ συμπαθοῦσι συνήθως πρὸς τὴν βεταίναν — ἔπινον δ' αὐτὸ οὐχὶ πρὸς μίμησιν τοῦ Χριστοῦ ὃν ἐπότισαν ὄξος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ διότι ἤθελαν νὰ χανεύσασιν τὸ πάχος των, νὰ ἐξαφανίσωσιν τὰς προτεταμένας γαστέρας των, γνωρίζοντες ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν παραδέχεται καμμίαν σχέσιν τῆς γαστροῦ πρὸς τὴν πίστιν, οὐδ' ἀναγνωρίζει ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς μῖα τὸ μέγεθος τῆς ἐτέρας, οὐδ' ὅτι ἐφαρμόζεται εἰς αὐτοὺς τὸ: ἐκ κοιλίας ἐρρύσατο ὑμᾶς. Καὶ ἔτρεχον ἀνω κάτω ἐν θορύβῳ, διάκοι, ἀναγνωσται, παραμάναι, ὡς νὰ εἶχεν ἐπισκήψῃ κοιλιακὸς τύφος.

Φόβος καὶ τρόμος ἐπεκράτει καὶ μεταξύ τῶν γραμματέων. . . καὶ τῶν ἐλεγκτῶν τῶν τελωνείων· διότι ὡς ἄλλοτε ἐνίψῃ τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐξέμαζε τῷ λεντίῳ ᾧ ἦν διεξωσμένος ἴσως τῶρα ἤθελε νὰ νίψῃ καὶ τὰς χεῖρας ἐκάστου Τελώνου καὶ Φαρισαίου ὅπως εἶπῃ αὐτοῖς: καθαροὶ ἐστέ. Οὗτοι δὲ δὲν ἤθελον δεῖξαι πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας καὶ ἀπέκρυπτον αὐτάς.

Ὁ Ἰησοῦς εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν εἶδεν εἰς πολλὰς μάνδρας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τῶν τοίχων, καὶ πλησιάζοντας ἠσθάνθη δριμυτάτην ὄσμήν· καὶ εἶδεν ὅτι οὐ μόνον τὸν διάβολον ἀλέκει ὁ σταυρός, ἀλλὰ καὶ τὸ οὖρος, εἰ καὶ κατὰ τοῦ τελευταίου τούτου, ὡς ἔβλεπε, δὲν ἴσχυε τόσον πολὺ ἡ δύναμις του.

Ἐν τούτῳ ἔφθασεν εἰς τὸ βουλευτήριον ἕν τῶ μέσῳ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ κραββάτου τὸ ἰσοζύγιον, ἀδρανές· ἐφαίνετο νεκρὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔζων εἰσέτι φερόμενοι ἀπὸ τῆς μιᾶς πτέρυγος εἰς τὴν ἑτέραν μετ' ἐκφράσεως ἄλγους καὶ μίσους.

Ὁ Χριστὸς πλησιάζας εἶπεν αὐτῷ:

— Ἄρὸν σου τὸν κραββάτον καὶ περιπάτει.

Οὐτ' ἐκινήθη ὁ παραλυτικὸς· ἔμεινε κερρωμένος εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἄρὸν σου τὸν κραββάτον καὶ περιπάτει! ἀνεφώνησε τὸ δεύτερον ἐντόνως ὁ Ἰησοῦς.

Σπασμὸς τις στιγμιαίως κατέλαβε τὸ ἀναισθητὸν σῶμα, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνέλαβε τὴν μολυβδίνην τῶν μελῶν του ἀκαμψίαν. Τόσον βαρεῖα ἦτο ἡ νόσος ὥστε καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ λόγου ἀντίστατο! . . .

— Πονηρὸν πνεῦμα, ἐπιτάσσω σοι ἐξέλθε τοῦ ἀνθρώπου τούτου! ἀνεφώνησεν ὀργίλως ὁ Ἰησοῦς.

Καὶ ἐγένετο ὡς πνοή τις δυσώδους ἀνέμου, καὶ ἐξῆλθον τοῦ σώματος αὐτοῦ τὰ οἰκονομολογικὰ σχέδια τοῦ Τρικυπῆ καὶ τοῦ Δηλιγιάννη, τοῦ Σωτηροπούλου καὶ τοῦ Παπαμειχαλοπούλου, καὶ ὁ παραλυτικὸς ἀνέστη, εὐθέως καὶ λαβῶν τὸν κραββάτον αὐτοῦ ἔθραυσεν αὐτὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐπισήμων καὶ ἡμιεπισήμων οἰκονομολόγων.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐξεληθὼν τοῦ βουλευτηρίου εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ναοὺς, καὶ ἤκουσε χαλκᾶ κεράττια κωδωνίζοντα καθ' ἣν στιγμὴν ἐμέλπετο τὸ ὄνομα του· καὶ ἀνθρωποὶ τινες παρὰ τὸ παγκάριον συνδιελέγοντο περὶ εἰσπραξέων καὶ συναγωνισμοῦ πρὸς ἄλλους ναοὺς, ὡς ἐργολάβοι ὠδικῶν καφετειῶν· ὁ Ἰησοῦς ἐνεθυμήθη τὸ φραγγέλιον δι' οὐ ἀπεδίωξε ἄλλοτε τοὺς καταστήσαντας τὸν ναὸν τοῦ οἴκου ἐμπορίου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤξευρεν ὅτι τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ συντάγματος, ἔστη εἰς γωνίαν τινα καὶ παρετήρει.

Καὶ εἶδε τὰς ἐρωτικὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς ἀντήλασσον ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐνῶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ἴστατο ἐσταυρωμένον τὸ ὁμοίωμα του, καὶ παρ' αὐτὸ ἡ εἰκὼν τῆς ἀπολοφουρομένης ἐν σπαρακτικῇ ἀπελπισίᾳ μητρὸς του καὶ οἱ ψάλται ἔμελλον: «Σήμερον κρεμάσθαι ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας». Ἐνεβάτευσεν εἰς ὄλας τὰς κεφαλὰς, κατήλθεν εἰς ὄλας τὰς συνειδήσεις αὐτὸς ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς, καὶ εἶδεν ὅτι οὐδεὶς ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οὐδεὶς ἠσθάνετο δι' αὐτὸν τὸ ἑκατομμυριαστὸν τοῦ πόνου, ὃν αὐτὸς ἠσθάνθη ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἀφοῦ διήλθε πάντας τοὺς ναοὺς, ἐξῆλθε τῆς πόλεως περιλυπὸς ἕως θανάτου.

— Νῦν ἀποθάνω ἄλλην μίαν φορὰν! ἐπιθύριζε πρὸς τί; διὰ νὰ συνέρχωνται ἅπαξ ἔτι καὶ νὰ ἐρωτολογῶσιν ἐν ὀνόματί μου; διὰ νὰ ἐυρτάζουν ἄλλην μίαν φορὰν τὴν Ἀνάστασίν μου καὶ νὰ βῶσιν δις τοῦ ἔτους τὰ ὠσίων ἀντιμῆσι; Ὁ λαὸς αὐτὸς εἶνε τόσον βεβουλισμένος εἰς τὴν ἀμαρτίαν ὥστε ὁ θάνατός μου δὲν δύναται νὰ τὸν ἐξαγνίσῃ· ὁ σταυρὸς μου θὰ συντριβῇ ἀνωφελῶς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀνομίας του, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τὴν βασιτάσῃ. Δι' αὐτὸ τὸ σκυλλολόγι θ' ἀποθάνω καὶ πάλιν; Pas si bête.

Καὶ κινήσας ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρά του κατὰ τῆς ἐναγοῦς πόλεως καὶ ἐξακοντίσας βλέμμα περιφρονήσεως ἐπ' αὐτὴν ἀνέπτυξεν εἰς τὸν οὐρανόν.

ΠΕΡ-ΑΣΤΙΚΟΣ

Μὴ χειρότερα!

Ἡ ΔΩΡΕΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑΔΟΧΟΝ

(Ἀποκρίσκει εἰς τὸς προφήτας τοῦ Δεῦτερου)

Χαρίζομαι, Διάδοχε, σ' εἰς τὴ Μαρωλάδα
 Τὸ Μπούκουρι, τὸ Κούτσουρι καὶ τὴ μισὴ Ἑλλάδα,
 Δάση, λαγκάδια, ρεματιαῖς, ἀμπέλια καὶ χωράφια
 Νὰ κτίσῃς στίβια ἀπάτητα, νὰ κτηνῆσ ἑλάφια,
 Νὰ τὴν περὶ τὴν καλόκαρδος τὴν ὠμορφὴν σου κτίσῃς
 Καὶ νὰ ψηφίῃς δουλευτὴ καὶ σὺ τὸν Κουμαριώτη,
 Νὰ μὴ πικραίνεσαι γι' αὐτὰ ποῦ ἔγραψ' ὁ Ποιητὴς
 Κ' ἂν δώσῃ ὁ Θεὸς κ' ἡ Παναγὰ νὰ γένης τοικοκύρης.
 Ἐχε τὸ τοῦ σου μοιχά, τῆς παντερεῖας τὴ γλύκα
 Μὴν κάμῃς θηλυκὰ παιδιὰ καὶ χάσωμε τὴ προίκα.

Ὁ Δοξὸς Τρεῖς

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐρέτος τὸ ἅγιον καὶ ἱερὸν Πάσχα εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν νὰ διέλθωμεν πάντες ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀταραξίᾳ. Τὴν μακαριότητά μας δὲν θὰ ταράξῃ καμμία φωνὴ ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἠκούσαμεν πέρυσι κατὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν, ὁ δὲ στόμαχός μας δὲν θ' ἀναγκασθῇ μετὰ τὴν ἀφθονον κρεωφαγίαν νὰ δεχθῇ καὶ τὰ διάσημα λάχανα, ὧν τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν.

Ἡ Βουλὴ διέκοψε τὰς ἐργασίας τῆς τὴν Μεγάλῃν Τρίτην τὸ ἑσπέρας τὴν 31 Μαρτίου. Τὴν πρότασιν τῆς διακοπῆς ἔφερον ὁ ἴδιος ὁ πρωθυπουργός, ὅστις ἐπεθύμει μὲν νὰ ἐξακολουθήσῃσιν αἱ συνεδριάσεις, ἀλλ' ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελεν ἐγερθῆ συζήτησις καὶ ἀναγκασθῇ νὰ ὁμιλήσῃ περ τῶν ἐλπίδων του ὡς πρὸς οἰκονομικὸν μέλλον τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν, 1 Ἀπριλίου.

Κατὰ σύμπτωσιν, τὴν ἑσπέραν καθ' ἣν διεκόπησαν αἱ ἐργασίαι καὶ ἡ βουλὴ ἐπικύρου τὰ πρακτικὰ τῆς τελευταίας συνεδριάσεως, ἐψάλλετο εἰς τοὺς ναοὺς τὸ τροπάριον τῆς Κασσιανῆς: Κύριε ἡ ἐν πύλαις ἀμαρτιῶν περιπεσοῦσα γυνή . . .

Καὶ ὁμοῦς ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃσιν αἱ συνεδριάσεις

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

1

Κανείς

Τὸ ξέρω, σ' ἐτυράνησαν, Χριστέ μου, οἱ Ἑβραῖοι κ' ἐτύρησαν τὸ σῶμά σου με μντερὰ καρρῖὰ καὶ δου κακούργους σουδαλαν 'ς τὸ πλάι συντροπιά.

Ἄχ! ναί, Χριστέ, τὰ πάθη σου ὅποιος τ' ἀκούσει κλαίει, μὰ τὰ κακὰ ποῦ ἔκανε μιὰ καστανὴ σὲ μένα οὔτε Χριστὸς, οὔτε κανεὶς δὲν τάχει τραθηγμένα.

2

Νύκτες.

Τὰ δώδεκα εὐαγγέλια διαβάζει ὁ παππᾶς καὶ κλαίει ὅλ' οἱ χριστιανοί, κλαίγω κ' ἐγὼ 'ς τὸ πλάι τους, τρελλή μου καστανή γιατί κρυφὰ στογάζομαι πῶς περὶ δὲν μ' ἀγαπᾶς! . . . Τὰ δώδεκα εὐαγγέλια διαβάζει ὁ παπᾶς.

3

Τρελλή μου ἀγάπη.

Τρελλή μου ἀγάπη, ἄχ! ἔλα 'ς τὸ μυαλό σου καὶ τὴν ἀγάπη 'ς τὸν κόσμον μὴ σκορπῆς, καὶ γνώριξέ το ἂν θέλῃς γιὰ καλό σου πῶς πρέπει μόνον ἐμένα ν' ἀγαπᾶς.

Ἄν τῆς καρδιάς σου τὸν ἔρωτα σκορπίσῃς ὅποις τὰ ρόδα τῆ χάρι τους σκορποῦν Θεὸ ναύρης κ' ἄλλους 'ς τὸν κόσμον ν' ἀγαπήσῃς θε ναύρης κ' ἄλλους ἂν θές νὰ σ' ἀγαποῦν.

Ὅμοις γιὰ πῆς μου, ποῖος ἄλλος σὺν ἐμένα, ποῖος ἄλλος θῆξῃ μιὰ τέτοια ὑπομονὴ χιλιάδες στίχους νὰ γράφῃ γιὰ τὰ σένα, χιλιάδες στίχους, τρελλή μου καστανή;

Κι' ὅλος ὁ κόσμος ρωτᾷ «ποιὰ εἶναι ἐκείνη ποῦ μέρα-νύκτα γλυκὰ τὴν τραγουδεῖ;» κι' ὅλος ὁ κόσμος καθὼς ἀκούει, κρῖνει κι' ὅλος ὁ κόσμος γυρεύει νὰ σὲ ὀη.

Κ' ἐγὼ τοὺς λέω «ἀδίκως τὴν ζητᾶτε, μὴν καρτερῆτε μπροστὰ σας νὰ φανῇ, μέσ' τὴν καρδιά μου ἂν θέλετε κυτᾶτε καὶ θὰ τὴν ὀητε ἀκέργῃα, ζωντανή».

Καὶ μὲ ζηλεύει καθεὶς των καὶ θαυμάζει πῶς τέτοια λάμψι 'ς τὰ στήθη μου σκορπᾶς, μὰ ἡ καρδιά μου τ' ἀκούει κ' ἀναστενάζει γιατί τὸ ξέρει πῶς ἄλλον ἀγαπᾶς.

4

Χριστὸς ἀνέστη.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, μέλνει ὁ παπᾶς ἀκόμα, Χριστὸς ἀνέστη λέω κ' ἐγὼ καὶ σὲ φίλῶ 'στὸ στόμα, γι' αὐτὸ φωνάζω 'στὸ Χριστό: Σ' εὐχαριστῶ!

διότι καταλληλοτέρα ἡμέρα πρὸς ἐπιψήφισιν τοῦ ἐφετεινοῦ προϋπολογισμοῦ δὲν θὰ ἦτο ἀπὸ τὴν Μεγάλῃν Παρασκευῇν.

Ὁ δήμαρχος Πειραιῶς κ. Σκυλίτσης ζηλώσας τὴν δόξαν τοῦ ὁμωνύμου του κ. Ἰσιδωρίδου Σκυλίτση ὅστις δημοσιεύει ἀρθρα μὲ λέξεις χωρὶς τόνους καὶ πνεύματα, ἐδημοσίευσεν καὶ αὐτὸς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον τοῦ δήμου του μὲ ἐκλογεῖς χωρὶς ψῆφον.

Διατί ἐγένοντο τάχα τόσον θεοφοβούμενοι ὄλαι αἱ ἐφημερίδες κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην; Ἡ Καθημερινή, ἡ Ἀκρόπολις, ἡ Ἐφημερίς, ἡ Νέα Ἐφημερίς, καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς Μεγάλῃς Ἐβδομάδος ἐδημοσίευσεν κοντάκια, τροπάρια, εὐαγγέλια καὶ λοιπὴν θρησκευτικὴν ὕλην ἐν μεγάλῃ εὐλαθείᾳ.

Ὁμοιάζον τὰς πρεσβυτίδας ἐκείνας, αἵτινες ἀφοῦ φλυαρήσωσι καὶ κακολογήσωσι καὶ ραδιουργήσωσι καθ' ὅλην τὴν Τεσσαρακοστὴν τὸν πλησίον, μεταβαίνουσιν ἔπειτα εἰς ὄλας τὰς ἀκολουθίας καὶ σταυροκοποῦνται ἐν ἀκρα κατανούξει.

Ἡ συντεχνία τῶν ἀρτοποιῶν μεταβάσασιν εἰς τὴν οἰκίαν βουλευτοῦ μεταστάντος ἐσχάτως ἐκ τῶν κυβερνητικῶν τάξεων εἰς τὴν ἀντιπολιτεύειν ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ λόγον διὰ τὸ διάβημά του. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο τῶν ἀρτοποιῶν ὑπὲρ τῆς κυβερνήσεως ἐξασφαλίζει τὴν ἀριδιότητα τοῦ κυβερνητικοῦ κόμματος, ἴσως δὲ καὶ τὴν ἀπ-αρτία.

Ἐξώθεν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης μετὰ τὰ Δώδεκα Εὐαγγέλια. — Τὸ Εὐαγγέλιον περιπίπτει εἰς ἀντίφασιν, βεβαιοῦν ὅτι ὁ Ἰουδᾶς μετεμελήθη. — Διατί; — Διότι παρακάτω ἀναφέρει ὅτι μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια ἠγόρασε τὸν ἀγρὸν τοῦ Κεραμῆως. — Λοιπόν; — Λοιπόν ἀγρὸν ἠγόρασεν.

Ἄχ

Εἰς ἀναζήτησιν λείας.

Ο διαπράξας τήν τριπλήν δολοφονίαν ἐν Παρισίοις
ΙΡΑΝΤΖΙΝΗΣ

ΔΙΠΛΗ ΦΛΥΑΡΙΑ

Μετά τσαούτην ζωηρότητα, μετά τσαούτην κίνησιν, ἐπομένη ἦτο ἡ νέκρωσις, εἰς ἣν πρό τινος περιέπεσεν ἡ πόλις Ἀθηνῶν. Θά διήρκει δέ, ἴσως ἐπὶ πολὺ, ἡ ὑπνωτικὴ αὐτῆ κατάστασις, ἂν δὲν ἀνεφαίνετο ὁ σοφὸς ἱεροκήρυξ Levy, ὅστις ἀληθῶς, ἀνεζωογόνησε τὴν πόλιν. Δὲν γνωρίζω ὅποια εἶνε τὰ οἰκογενειακὰ του σήματα, ἂν ὅμως οὗτος ἦνε ὁμοίωμα τῶν προπατόρων του, βεβαίως τὸ γνωμικὸν του πρέπει νὰ ἦνε «Donner et Pardonner.»

Ἄγνοεῖτε βεβαίως, κυρία μου, ἔλεγεν ὁ εὐφυστάτος ἱεροκήρυξ εἰς ἓν ἐκ τῶν ἐμβριθεστάτων κηρυγμάτων του, ἄγνοεῖτε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὅποιαν ὁ Ἰησοῦς ἀνεφάνη τὸ πρῶτον, μετά τὴν ἀνάστασίν του, εἰς τὰς γυναῖκας. Διότι ἦτο βέβαιος, γνωρίζων τὴν κλίσιν των πρὸς τὸ λαλεῖν, ὅτι τὸ μυστικὸν ὅπερ ταῖς ἐνεπιστεύετο, ἐν τῷ ἅμα θὰ διεδίδετο. Ἄπασαι διεμαρτυρήθημεν κατὰ τὸ εἶκόσ, ἐνδομύχως ὅμως πέποιθα ὅτι ἐκάστη ἀνεγνώρισεν ὅτι καὶ ὁ Ἰησοῦς αὐτός, καίπερ ἀπέχων τοῦ γυναικείου φύλου, εὐκόλως ἠδυνήθη νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ ἐχεμύθεια δὲν εἶνε ἐν ἐκ τῶν κοσμοῦντων αὐτὸ προτερημάτων. Ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας καὶ ἴσως μέχρις ἐξολοθρεύσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διὰ τῆς ἀδυναμίας ταύτης διεδόθησαν αἱ εὐγενέστεραι καὶ αἱ ἱποτικώτεραι πράξεις, ὡς καὶ τὰ φροβερώτερα καὶ τερατωδέστερα ἐγγλήματα.

Χθές, ἐξερχομένη εἰς περίπατον μετὰ τῆς κυρίας Α. συνητήσαμεν τὸν κύριον Ν. — Ὁ φίλος σου, μοὶ λέγει, μετά τινος ἐκφραστικώτατον μειδιάματος, ἡ κ. Α. — Ὁ φίλος μου! πόθεν; οὔτε τὸν γνωρίζω ἀπήντησα αὐτόν, εἶνε ἀληθές, εἰς δύο μικρὰς ἐσπερίδας, τὸν διέκρινα μετὰξὺ ἄλλων, ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν γνωρίσω, ἀλλ' ὡς φαίνεται, προσθέτω γελῶσα, φροβεῖται τὴν ἀσχημίαν μου.

Πόσον μὲ θλίβεις δεικνύουσα με τσαούτην δυσπιστίαν. — Δὲν ἐννοῶ... Καὶ ἐπιμένουσα νὰ μοὺ ἐξηγήσῃ τοῦτο τὸ αἰνιγματῶδες, δι' ἐμέ, παράπικρον, μηχανῶν τὰ περὶ ἐμοῦ διαδοθέντα: τὸν κύριον Ν. βλέπω συνεχῶς, ὁ κ. Ν. κατεγοήτευσέ με καὶ μετὰ τοῦ κ. Ν. κατ' αὐτὰς ἀρραβωνίζημαι. Ἦρκεσε λοιπὸν νὰ ἐκφρασθῶ εὐμενῶς εἰς μίαν μου γείτονα (προθυμοτέρα ἀείποτε εἰς τὸ δυσφημεῖν) περὶ ἐνὸς νέου, ὅπως μεταδοθῇ ἀμέσως καὶ ἀνευ δισταγμοῦ, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιφυλάξεως μετὰ τῆς γονιμοτάτου

τῷ φίλῳ μοι φαντασίας, ὅπως σχεδιάσωσιν ἐν ὁλόκληρον μυθιστόρημα!

Ἄναχωροῦσα προσεχῶς, καθ' ἐκάστην ἀποδιδῶ ἐπισκέψεις· οὕτω τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐπεσεκέφθη τὰς κυρίας Ρ. Σ. Χ. Ω. Παρὰ τῆ τελευταίᾳ διέμεινον πλείοτερον, διότι αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐπισκέψεις δὲν μοὶ ἐπέτρεπον ν' ἀπέλθω· ὁμολογῶ ὅμως ὅτι καὶ τὸ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἐκείνῃ αἰθούσῃ γιγνόμενον caquetage δισκέδαζέ με οὐκ ὀλίγον. Ἄκουσον, ἀναγνώστα μου, ἀποσπάσματα τινὰ διαλόγων καὶ δικαιολόγησον τὴν ἐπὶ ἡμίσειαν ὄραν παρτεινομένην ἐπίσκεψίν μου. Ἄντιγόνη: Πόσον χαίρω διότι σὰς βλέπω! Εἰσθε καλά; Κομφότατος ὁ πῖλόσ σας. Ζαίρα: Τὸν εὐρίσκετε κομφόν; — Ἄντιγ. Ἐκτάκτου φιλοκαλίας, εἰλικρινῶς. — Ζαίρα. Σήμερον, ἐν τῇ κομφῇ ταύτῃ ἀτημελεία, εἰσθε θελκτικωτάτη! Ἔρχομαι ἀπὸ τῆς Μελπομένης. Θεέ! τί ἀσχημος καὶ τί κακοενδεδυμένη! — Ἄντιγ. Καὶ τί δύναται νὰ στολίσῃ ἐκεῖνο τὸ τέρας; — Ζ. Καὶ ἡ Ἐρατὼ τί γίνεται; — Ἄντιγ. Ὅπως τὴν γνωρίζεις... ἀπερίσκεπτον... Ἐμαθες βεβαίως τὴν ἱστορίαν της μετὰ τοῦ κ. Ε;... Πῶς ἀπέρχεσαι ἤδη; — Ζ. Ἐχω νὰ κάμω ἀγοράς. — Ἄντιγ. Προσεχῶς σὰς περιμένω, ὄχι ὅμως τόσον κατεσπευσμένην! — Ἡ κυρία Ζ. ἐξερχομένη τῆς αἰθούσης συνητήθη μετὰ τῆς κ. Ἐρατοῦς, ἥτις παρουσιάζεται σχεδὸν καγχάζουσα.

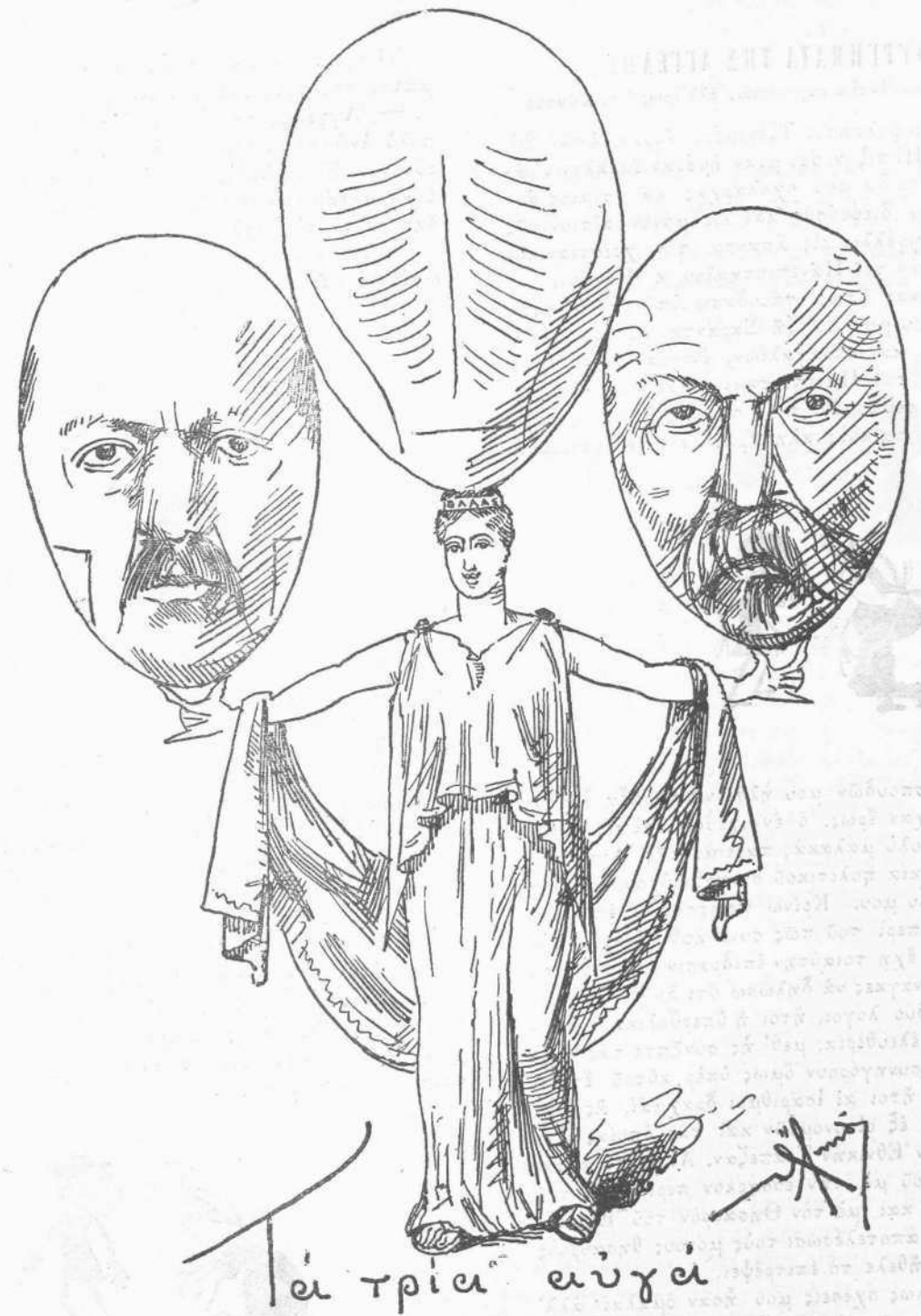
Μετά τὰς συνήθεις τυπικὰς ἐρωτήσεις, ἡ Ἄντιγόνη ἀναφέρει τὸν γελοιωδέστατον πῖλον τῆς Ζ Ἐρ. Καὶ τί λέγεις διὰ τὰ μονόπετρά της; Δὲν προδίδουσιν ἱκανῶς τὴν χυδαίαν καταγωγὴν της; (Ἡ Ἐρ. εἶνε εὐγενὴς τὸ γένος) Ἄντ. Καὶ τί μονότονος! Θεέ μου! δὲν ἔβλεπε τὴν ὄραν ν' ἀπέλθῃ. — Ἐρ. Χαῖρε, φίλη. — Πῶς, ἤδη μὰς ἀφίνεις...

Οἱ ἐνδιαφέροντες οὗτοι διάλογοι ἀπεικονίζουσι, νομίζω, ἀκριβῶς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας, ἃς παρεδέχθημεν ἀνευ ἀντιστάσεως καὶ τὴν εἰλικρινεῖαν τῆς σημερινῆς φιλίας.

Ἰταμερές

Ὁ ἱππότης Κούμπαρταλ

Τὰ τρία εὐχὰ

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟΝ ΓΙΟΡΤΥΓΙΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΚΑΤΑΡΑΧΗΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΚΑΤΑΡΑΧΗΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΚΑΤΑΡΑΧΗΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΚΑΤΑΡΑΧΗΝ

ΤΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΩΣ

(Μυθιστόρημα του οποίου δεν είναι συγγραφέας, άλλ' ήρωας ο κ. Κόντος.)

*Ονομάζομαι Θεοφύλακτος Τζερεμέας, άρρην, έτών 26, έν Καππαδοκίας. Ήλιπζον ότι μίαν ήμέραν έμελλον ν' άποθάνω εις τήν πατρίδα μου σχολάρχης και τίμιος άνθρωπος· ή έλπίς μου διεψεύσθη και ώς μόνον αίτιον τής συμφορής μου καταγγέλλω εις άπαντα τόν χριστιανικόν κόσμον τόν καθηγητήν του Πανεπιστημίου κ. Κόντον.

Έλθών εις Αθήνας όπως σπουδάσω υπό τήν ύψηλήν προστασίαν του θείου μου Χατζή Σαραντη, μετερχομένου τόν έμπορον χαλβή και στραγαλιών, ενεγράφην εις τήν φιλοσοφικήν σχολήν του Πανεπιστημίου και συνείθισα νά τρέφω άπερίοριστον σεβασμόν προς τās Ιερās σκιās τών προγόνων, τούς άστυνομικούς κλητήρας και τήν γενειάδα του κ. Κόντου.

Τήν ήρεμίαν τών σπουδών μου ήλθε νά ταραχή δυστυχώς ο άνίκατος μάχαν έρωσ, ο έννουχέων και εις αυτός τās μαλακάς, φευ! πολύ μαλακάς παρειάς τής Αγγέλωσ, ύπηρετριάς έν τή οικίā πολιτικού συνταξιούχου, κειμένη άντικρύ τής του θείου μου. Κρίνω περιττόν νά επιμείνω εις τās λεπτομερείας περι του πώς συνελήφθη ο έρωσ αυτός, όστις έμαρτο νά έχη τοιαύτην επίδρασιν επί του βίου μου. Θεωρώ όμως επάναγκες νά δηλώσω ότι άν με απέτρεπον του πάθους μου δύο λόγοι, ήτοι ή υπερβολική εύσαρκία και ή υπερβολική έλευθερία, μεθ' ής συνήπτε τās σχέσεις της ή Αγγέλω, συνηγόρου όμως υπέρ αυτού έτεροι λόγοι πεντακισχίλιοι, ήτοι αι ισάριθμοι δραχμαί, άς ειχε καταθεθειμένες εις τήν Έθνικήν Τράπεζαν. Αί πέντε αυτάι χιλιάδες δραχμαί, όμοϋ με τήν εύσαρκον περίσσειαν του εύρυχώρου κόλπου της και με τόν Θησαυρόν του Έρρίκου Στεφάνου, έμελλον ν' αποτελέσωσι τούς μόνους θησαυρούς του βίου, εάν ή Τύχη ήθελε τό επιτρέψει.

Αί μετά τής Αγγέλωσ σχέσεις μου ήσαν όμαλί· άλλ' αι σχέσεις τής Αγγέλωσ μετά τής Γραμματικής ήσαν όλως άνώμαλοι. Η κλίσις υπήρχεν έκκτέρωθεν και ή αυτοργία δεν θά έβράδυνε νά επακολουθήσθ, άν ή κατάρατος προς τούς Ιερούς κανόνες τής Γραμματικής της δεν παρεν-

έβαλλον προσκόμματα και δεν έματαίωνον επί τέλους τόν ποθητόν σύνδεσμον.

Η πρώτη μάχη μεταξύ μας έγένετο εξ αίτίας του όνόματος τής τρυφερής μου φίλης.

— Αγγέλω, τή ειπα ήμέραν τινά, τό όνομά σου εινε πολύ άνώμαλον, ένφ εινε όνομα κύριον, φαίνεται ρήμα βαρύτονον. Εινε άληθές ότι δεν μεταβάλλεται εύκόλως, διότι ο χαρακτήρ του εινε άμετάβολος, άλλ' όμως πρέπει όπως δήποτε νά τό διορθώσης.

— Τί κάθεται και μου ψάλλεις, βρέ χαλδούπη; (Σημειωτέον ότι άβροπέεια και ή κυριολεξία ήσαν τā χαρακτηριστικά προσόντα τής γλώσσης τής Αγγέλωσ). Δεν κυτάξεις νά διορθώσης τā μουτρά σου;...

Ειδα ότι δυσηρεστήθη και ήθέλησα νά τήν έξευμενίσω. Έχουσα τās χειρίδας άνκασουμένκας μέχρι τών ώμων, κατεγίνετο νά πλύνη τā πινάκια εις τόν προχύτην δια στάκτις. Έπλησίασα και τή ειπα μειδιών:

— Μή παροξύνεσαι, αγάπη μου, Θ' απέλθω νά σε άφήσω ήσυχον, διότι περιπάσαι περι πολλήν διακονίαν. Έπίτρεπέ μου μόνον ν' άσπασθώ τήν ώλένην σου.

— Ποιάν Έλένην μου; ...

— Τήν ώλένην σου! επανέλαβον δεικνύων τούς εύτόρρους βραχίονάς της.

— Κάνε μου τή χάρι μή με σκοτιζεις με τήν Έλένη και τή Μαρία, γιατί θά σε περιχύσω... Ηθέλησα νά επιμείνω, άλλ' ή Μέγαιρα επραγματοποίησε τήν άπειλήν. Έκμκνης επέπεσον κατ' αυτής δια τών όνύχων και όλίγον έλειψεν από ρήμα βαρύτονον νά τήν καταστήσω ρήμα άπρόσωπον.

Μετά ένα μήνα, συνεφιλιώθημεν. Μ' έκρκεζεν ένφ διηρχόμην ύπερηφάνως, χωρίς νά τήν κυττάζω, και με παρεκά-

λεσε νά τήν συγχωρήσω. Τό επραξα προθύμως και διότι ήδυνάτου νά θυσιάσω τίν προς αυτήν έρωτα και διότι ειχα ανάγκην τής συνδρομής της όπως άποκτήσω χρησιμώτατον δια τήν μελέτην μου βιβλίον.

— Αγγέλω, ειπα, σε συγχωρώ· άλλά μου χρειάζεται ένα συντακτικόν.

— Τί ειν' αυτό πάλι;

— Ένα βιβλίον... θά τό έχη βέβαια ο άφεντικός σου.

— Πώς τό ζεύρεις πώς θά τό έχη;...

— Μά... δεν πέρνει σύνταξιν από τήν κυβέρνησιν;

— Α!.. εκατάλαθα!.. Τό βιβλίον εκείνο για τήν σύνταξιν!... Τώρα άμέσως!...

Και άνελθούσα εις τόν κοιτώνα του κυρίου της, κατήλθε μετ' όλίγον θριαμβευτικώς κομίζουσα... τό φυλλάδιον τής συντάξεώς του.

— Αγγέλω, τή ειπα, εισαι άγράμματος, εισαι κεχηναία και άγελαία, άλλά σε συγχωρώ· διότι δεν πταίεις, άν δεν σ' έδιδασζαν γράμματα· δόσε μου δέκα φράγκα και άγοράζω έγώ τό συντακτικόν.

— Σου τā δίνω, άλλά με μιá συμφωνία. Έχω άρκετόν καιρόν νά ιδώ τόν ξάδελφόν μου. (Σημειωτέον ότι ή Αγγέλω, ως πάσα καλώς άνατεθραμμένη και καλώς γινώσκουσα τā καθήκοντά της υπηρέτρια, ειχεν άποκτήσει ένα ιδιόκον της εξαδέλφον, ούτινος εκάστοτε έδέχετο τās όλως συγγενικάς επισκέψεις). Σύρε νά τόν εύρης και νά του πής πώς τόν θέλω.

— Και πώς τόν λέγουν τόν εξαδέλφόν σου;

— Μανώλη.

— Τί δουλειά κάμνει;

— Γυρολόγος.

— Αγγέλω, άνεφώνησα, Αγγέλω... πρόσχε.

— Τί επαθες, καλέ;...

— Ο εξαδέλφος σου δεν εινε γυρολόγος.

— Έλα, Χριστέ και Παναγιά μου! δεν ζεύρω τώρα τί δουλειά κάμνει ο ξάδελφος μου;

— Αγγέλω, εινε αδύνατον νά εινε γυρολόγος! ειπα με φωνήν έντονωτέραν.

— Μά τί θέλεις νάνε;

— Εινε γυρολόγος. Κατά Κόντον, πρέπει νά λέγωμεν φιλόλογος, ψυχόλογος, γυρολόγος...

Η μορφή τής Αγγέλωσ έγένετο στρυφνή ως ν' άνεκαλυπτον αφνης τό περιεχόμενον του τενεκέ τών σκουπιδιών έντός τής χύτρας, έν ή έβραζεν ή σάλτσα του καπαμά.

— Έλα, έλα!... άφησε, βρέ βλάκα, αύταις ταις κουταμάραις, μου ειπε, και κύτταζε νά κάμης τήν δουλειά του σου ειπα...

Υπήκουσα εις τό πρόσταγμα της, κατώρθωσα νά εύρω τόν Μανώλην και τφ άνεκοίνωσα τήν επιθυμίαν της εξαδέλφης του, ήν, πιστεύω, ότι έσπευσε μετά προθυμίας νά ικανοποιήσθ. Ειχον εκπληρώσει άπλοϋν έρωτικόν καθήκον, άπλοϋν καθήκον άβροφροσύνης· μάλιστα. Και όμως... τώσην άνησυχίαν μοι ένεποίει ή νυκτερινή αύτη επίσκεψις του εξαδέλφου, ώστε τήν νύκτα εκείνην όπως εύρη κάποιαν ήσυχίαν τό πνευμά μου δεν έμελέτησα τίποτε άλλό ειμή Ήσυχίον.

Τήν πρωίαν ή Αγγέλω φιλομειδής εύρίσκετο εις τό παράθυρον του μαγειρείου καθαρίζουσα πιάσα. Ακριβώς ή λέξις αύτη με ειχε τυραννήσει άφ' έσπέρας· ήγνούουν άν ή πόλις Πίσα ώζύνετο ή περιεσπάτο. Ανήλθον έν τάχει όπως συμβουλευθώ τās γραμματικās γνώσεις της φίλης μου, άν και έγίνωσκον εκ πείρας πόσον αύται ήσαν περιορισμένοι. Αλλ' ως με ειδη συνωφρωθή ήτο φανερόν ότι ή νυκτερινή επίσκεψις του Μανώλη ειχεν επίδράσει εις τό πνευμά της επί ζήμιά μου.

— Ηλθεν ο Μανώλης άπόψε, μου ειπεν άμα με ειδεν.

— Και τί σου ειπεν; ήρώτησα άδιαφόρος.

— Μου ειπε εκείνο όπου δεν εκοψε τό δικό σου τό κεφάλι. Ο μισθός που πέρνω έδω εινε πολύ λίγος· θά πώ του άφεντικού μου νά τόν αύξήσθ, ειδημή θά φύγω.

Ανεακίρησα ακούσας τήν τελευταίαν λέξιν. Νά φύγη ή Αγγέλω!... νά φύγη!.. άλλά τότε τā όνειρά μου άνετρέποντο άρδην! τότε τί θά έγίνοντο αι ήδοναί του εκεστώτος και τā σχέδια περι του μέλλοντος και αι έντιμοι προσέσεις μου και αι μετοχαι άς έσκόπουν ν' αγοράσω δια τής προικός;... Ητο καταστροφή όριστική· ήτο θρήψις φρικτή.

— Και τί αύξήσιν θά ζητήσης, τήν έρώτησα, συλλαβικήν ή χρονικήν;

Οι όφθαλμοί της Αγγέλωσ εξαστράψαν ως οι άνθρακες του πυραύου.

— Για νά σου πώ, βρέ κορόιδο, μου ειπε, έβαρέθηκα ν' ακούω ταις σαχλαμάραις σου. Κάνε μου τή χάρι ξεκουπίσου άπ' έδω... οϋ, νά χαθής, λιμοκοντόρε, διαβασμένη.

Η θέσις ήτο κρίσιμος και πάσα αντίρρησης θά εξώθη τā πράγματα μέχρις άτοπήματος. Έξήλθον άφου έκίνησα τόν δάκτυλον ποιήσας σχήμα κατά τό ροούμενον και τήν ήμέραν εκείνην οϋτε καν εις τό φροντιστήριον δεν ειχα διάθεσιν νά μεταβώ. Έσυλλογιζόμην τόν Μανώλην, τόν κακοήθη ραδιούργον και διαβολέα, όστις προδήλως ήτο ο παραίτιος τής συμφορής μου. Αλλ' άφου περιεπλανήθην άσκόπως όλην τήν ήμέραν, δεν ήδυνήθην νά κρατηθώ και τήν έσπέραν εύρών ανοικτήν τήν θύραν, άνήλθον εις τό μαγειρείον και εύρέθην πρό τής άσπλάγχχου Αγγέλωσ.

— Πάλι μου κόπιασες; ανέκραξε μετὰ θυμοῦ εὐθύς ὡς με εἶδε, δὲν σοῦ εἶπα νὰ με ξεφορτωθῆς;

— Λοιπὸν ἐπιμένεις;... ἤρωτησα δειλῶς.

— Σοῦ τὸ εἶπα καὶ σοῦ τὸ ξαναλέγω παστρικά, ξεφορτώσου με!... Δὲν σὲ θέλω ἄλλο γιὰ ἐρωμένο!...

— Ἐχεις δίκαιον, Ἀγγέλω· ἐρωμένος σου οὐδέποτε ὑπῆρξα. Ὑπῆρξα ἐρωμένος σου. Θὰ ἤκουσες βέβαια ὅτι ὁ κύριος Κόντος...

— Μὴ μὲ σκοτιζῆς, σὲ παρακαλῶ, καὶ μ' αὐτὸν τὸν μαγκούφου σου!...

— Μὰ λοιπὸν εἶσαι ἀκαμπτος;... Εἶσαι Μέγαιρα, εἶσαι Ἐρινύς, εἶσαι Ἀληκτώ!...

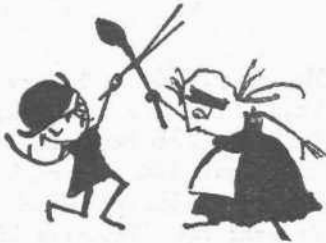
— Ἀλύκτα ὅσον θέλεις.

— Ἐπιμένεις νὰ μὲ ἀφήσης;...

— Ναί.

— Τοῦλάχιστον ὅμως, ἀσπλαγγχε, ἀνεβόησα νὰ μὲ ἀφίσης μὲ ι, μὴ μὲ ἀφήσης μὲ η, διότι εἶνε πολὺ σκληρόν.

— Ἀ! μὰ ἔξερεις ποῦ μ' ἐπαρκαφορτώθηκες! ἀνέκραξε μανιώδης ἡ Ἀγγέλω. Ἐξ' ἀπὸ 'δῶ!..

— Καὶ ἀρπάσασα τὸ τηγάνιον ἐπέπεσε κατ' ἐμοῦ. Ἠμύνθην ὅσον ἠδυνάμην διὰ μιᾶς πυράγρας, ἀλλ' ἡ ἀχρεία ἤρχισεν ἐνταυτῷ νὰ βάλῃ τοιαύτας κραυγὰς, ὥστε ὤρμησαν οἱ γείτονες, ἀνῆλθε δὲ καὶ εἰς τυχαίως διαβαίνων ἀστυνομικὸς κλητῆρ, ὅστις μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ κρατητήριον.

— Κύριε, εἶπον πρὸς τὸν ἀστυνόμον ἀπολογούμενος δὲν πταίω ἐγώ. Ἐκεῖνος ὁ ἀχρεῖος ὁ Μανώλης εἶνε ὁ αἷτιος τοῦ δυστυχήματός μου. Εἶνε ἀνθρωπος ἐλεεινός, φαῦλος, εἶνε ἀνθρωπος τῆς τρίτης κλίσεως, ὁ Μανώλης τοῦ Μανώλης τοῦ Μανώλους, κατὰ τὸ ἡ πανώλης τῆς πανώλους....

— Ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος μειδιῶν, θὰ εἶνε μαθητῆς τοῦ Κόντου.

— Καὶ θὰ πάσχη ἀπὸ ὑποκοιλίαν, προσέθηκεν ἕτερός τις ὑπάλληλος παριστάμενος.

Διέταξαν νὰ μετ' ἀπολύσωσιν· ἀλλ' ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ ἀστυνόμου μ' ἔκαμε νὰ συνετισθῶ. Σκεφθεῖς ὠριμώτερον ἐπίσθην πράγματι· ὅτι ὁ αἷτιος τῆς δυστυχίας μου δὲν ἦτο ὁ Μανώλης, ἀλλ' ὁ καθηγητῆς μου. Ἡ πρὸς τὰ δόγματά του προσήλωσις ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς διαρρήξεως τῶν μετὰ τῆς Ἀγγέλω σχέσεών μου. Διὰ τοῦτο ἔκτοτε παρήτησα τὴν φιλολογίαν καὶ τὰ ὄνειρά μου, ἔσχισα τὸν Ἠσύχιον καὶ τὸν Πολυδεύκη, ἔρριψα εἰς τὸ πῦρ τὰς Γλωσσικὰς Παρατηρήσεις, ὠμοσα μῖσος ἀκάθεκτον κατὰ τοῦ πρώην διδασκάλου μου καὶ διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ θὰ διαπράττω τὰς φρικτοτέρας τῶν ἀνορθογραφιῶν.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς

Ἄββαυόμ

BIBLIA

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΟΥΡΟΔΟΧΟΥ ΚΥΣΤΕΡΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΑΥΤΩΝ, ὑπὸ **Εὐαγγελίου Α. Καλλιωνοῦ**, χειρουργοῦ. Διατριβὴ ἐπὶ ὑψηλῆς διὰ τὸ μάθημα τῆς χειρουργικῆς παθολογίας καὶ θεραπευτικῆς. — Ἀθήνησι, τυπογραφεῖον «Παλιγγενεσίας» Ἰω. Ἀγγελουπόλου. — Ὅδος Βορῆ. — 1886.

Τὸ ἐξ 119 σελίδων εἰς ὄσον σύγγραμμα τοῦτο εἶνε προῖον μελέτης ἐμβριθοῦς καὶ μεθοδικῆς. Ἡ ἐκθεσις τῶν ἰδεῶν εἶνε σαφὴς καὶ γλαφυρά. Ἡ ὅλη διατριβὴ εἶνε διηρημένη εἰς ὀκτὼ κεφάλαια. Ἐν τῷ πρώτῳ ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται τὴν Γένεσιν τῆς Νόσου καὶ τὴν Αἰτιολογίαν, ἐν τῷ δευτέρῳ τὴν Παθολογικὴν Ἀνατομίαν, ἐν τῷ τρίτῳ τὰ Συμπτώματα καὶ τὴν Διάγνωσιν, ἐν τῷ τετάρτῳ τὰ Γενικὰ φαινόμενα τὰ ἐκ τῆς νόσου ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ, ἐν τῷ πέμπτῳ τὴν Πορείαν, τὴν Διάρκειαν καὶ τὴν Ἀπόληξιν, ἐν τῷ ἕκτῳ τὴν Πρόγνωσιν, ἐν τῷ ἑβδόμῳ τὴν Θεραπείαν, καὶ τέλος ἐν τῷ ὀγδόῳ συγκρίνει τὰς διαφόρους κυστεοτομίας. Ἐν τῷ τέλει τῆς διατριβῆς καταχωρίζονται παρατηρήσεις τινὲς ἐκ τῆς κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀρεταίου. Τοιαύτη εἶνε ἡ ὕλη τοῦ ποιήματος τοῦτου, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀληθῶς ἀξιόλογον καὶ λίαν εὐμέθοδον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, περὶ οὗ πραγματεύεται, ἑγχειρίδιον.

Ὁ «Ρωμῆος» ἑφημερίδος
Ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Τῆς δημοφιλοῦς ταύτης ἑφημερίδος σῶματα πλήρη καὶ ἀνελλιπῆ ἀπὸ τοῦ 1 ἀριθμοῦ μέχρι τέλους τοῦ Δεκεμβρίου 1886 πωλοῦνται εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἑστίας»

Ἄντι δραχ. 50.

ε'

ΝΕΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ἄξιόπιστος ὑπηρετήσας ἐν Ἑλλάδι ὡς ἐμποροῦπάλληλος ζητεῖ θέσιν πληροφορίας παρ' ἡμῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ

Ἑλληνίς, [πτυχιούχος τοῦ Ἀρσακείου], ἀξία πάσης συστάσεως, ζητεῖ ἰδιαιτέρας παραδόσεις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μοθισοτημάτων, ἀντὶ δραχ. 4,50 καὶ 3,50 ἢ ὅκτ' εἰς τευχέδες. Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.